

Úvod

Tato kniha vznikla jako produkt projektu „Poznáváme, jak zdravě žít“, který realizovala **Základní škola a Mateřská škola Josefa Gočára, Tylovo nábřeží, Hradec Králové** se svými partnery v projektu. Těmito partnery jsou:

**Základní škola a Mateřská škola,
Skřivany, okres Hradec Králové**

**Základní škola a Mateřská škola,
Hradec Králové – Svobodné Dvory, Spojovací 66**

**Masarykova základní škola a Mateřská škola,
Hradec Králové – Plotiště, P. Jilemnického 420**

Základní škola Opočno, okres Rychnov nad Kněžnou

Autory pohádek jsou žáci výše jmenovaných škol, kteří knihu také doplnili ilustracemi. Pohádky jsou určené k četbě žáků prvního stupně a vzhledem ke svému obsahu mohou také nastolit téma hodiny, která se zabývá zdravým životním stylem a tím otevřít diskusi k dané problematice či plnění dalších aktivit.

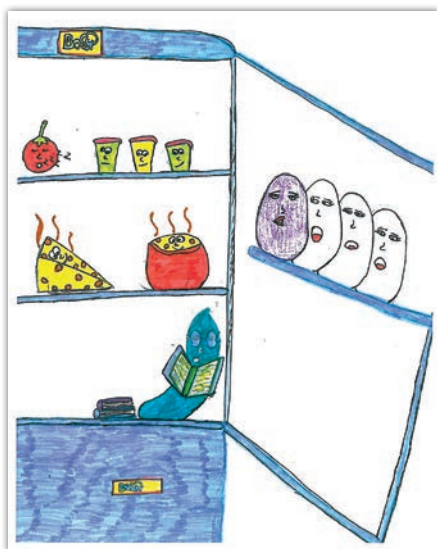
POHÁDKY ZE SPÍŽE

ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA
JOSEFA GOČÁRA, TYLOVO NÁBŘEŽÍ 1140,
HRADEC KRÁLOVÉ

Kapitán Sykra a utiskované sýry

David Bavor

V jedné opuštěné a špinavé ulici v centru města Oslo stál nádherný rodinný domek číslo popisné 582. Měl krásnou velkou zahradu a veliký sklep. Navenek domek vypadal klidně, ale ve sklepě domu panovala stísněnost a strach. Řádila tam totiž armáda kryš pod velením kapitána Sykry. Kapitán měl nejraději sýr, tak se stávalo, že jejich obvyklá kořist byl právě sýr.



Jednoho dne, když byli všichni zoufalí, se jako zázrakem objevil Drsňák Solos v oleji. Nejprve se vyptával: „Co se to tady děje?“ Když mu odpovídali, že tu řádí banda kryš a kdo jim velí, tak ho napadla spásná myšlenka. Když byl na cestách, dozvěděl se Drsňák Solos, že existují pasti na krysy. Vyslal fazolky, aby jich koupily přesně tolik, kolik je kryš ve vojsku. Fazolky úkol splnily a pochyťaly krysy, včetně kapitána Sykry. Od té doby jsou všichni šťastni a krysy se naučily, že nepoctivost se nevyplácí.

Zatykači padouchů

Anežka Bohuslavová

Bylo nebylo, v jedné nově koupené lednici se začaly kupit potraviny. Těmi nešťastníky byly třeba vodní meloun, paprika, sýr, okurka a ze všech nejkrásnější citron, spíše citronka. Lidé je dali do jednoho regálu vedle sebe a oni nejenže se stali dobrými kamarády, ale také i zatykači padouchů. „Ahoj lidi, já jsem Fixinela,“ řekl vodní meloun, „přistěhovala jsem se sem s rodinou a nevlastním bratrem ze supermarketu.“

„Ahoj, rádi tě poznáváme, já jsem Paprička Perlička, tohle je Sýr Míra, Okurka Tony a ta nejkrásnější, to je Citronela, také pocházíme ze supermarketu, určitě z nás budou dobří kamarádi,“ povídá Perlička.

„Ano, moc ráda s vámi budu kamarádit, ale musím vám svěřit tajemství,“ špitla Fixinela, „jsem totiž zatykačka padouchů.“ Všechny kamarády zajímalo, co taková zatykačka padouchů dělá, a hned se hlásili, že jí v té práci chtějí pomáhat. Začali si najednou uvědomovat, že každý z nich má schopnosti, které by se daly v tomto povolání využít. Fixinela má své černé tvrdé pecky, Perlička udělá ze slupky bumerangy, Míra umí udělat plesnivé kuličky, Citronela umí vystříknout nadzvukovou rychlostí šťávu a Tony dokáže zmrazit část svého těla. Každý tým by měl



mít své jméno, tak si ho dali i oni – Vitamiňáci.

První padouch, který se jim připletl do cesty, byl pudding Čokolád'ák. „Kamarádi, je tu náš první nepřítel, Čokolád'ák je silný, tak na něj využijte své schopnosti,“ řekla tiše Fixinela.

„OK, šéfko, myslím, že jsme připraveni,“ říká s nadšením Perla.

„Ho, ho, ho, kdopak to tu je? Á, to je Fixi a její kamarádi, vás porazím levou zadní,“ řekl s ďábelským pousmáním Čokolád'ák.

„To si vypiješ,“ odpověděla našťavaně Citronela a vystříkla na něj svou šťávu. A pudding pomalu měnil tvar i barvu.

„Tak ho dorazíme, pojd'te, kamarádi,“ řekl Míra a vystřelil na Čokolád'áka plesnivé kuličky. Stačila ještě rána Perliččiným bumerangem a Čokolád'ák se vzdal, dal se na ústup a skrčil se v nejtmavším rohu lednice.

A tak kamarádi společně porazili svého prvního padoucha, ale nebyl poslední, byli tu i jiní, o hodně zákeřnější padouši, kteří se specializují na kažení zubů nebo na bolení břicha. Náš tým dohlíží na to, aby si lidé, vlastníci lednic, nevytahovali ven nic, co by škodilo jejich zdraví.

Příběh Hrušky a Brambůrek

Amálie Bolková

Bylo nebylo, byla jednou jedna vesnice, ve které bylo spoustu velkých, ale i malých obchodů, prodejen a krámků, mezi kterými se krčil jeden malý obchůdek. V tom obchůdku se sice prodávala samá čerstvá zelenina a ovoce, ale obchodu se moc nedařilo, protože byl malý a na kraji vesnice.



V jednom z regálů, které byly vystavené ve výloze, bydlela Hruška Zelená. Té nevadilo, že se obchůdku nedaří, aspoň si mohla v klidu sedět mezi ostatními.

Jednoho dne se však majitelka obchodu rozhodla, že přikoupí nějaké zboží od dodavatelů, aby se obchůdku konečně zadařilo, a proto koupila brambůrky, které si říkaly Brambůrky Slaňůrky. Jenže Slaňůrky byly panovačné, povyšovaly se nad ostatní zeleninou, ovocem a hlavně nad Hruškou: „My jsme o moc lepší a chutnější než nějaká hruška! Proto nás lidé mají radši.“

Ale Hruška se vždy bránila: „Já jsem alespoň zdravější a šťavnatější a lidé po mně netloustnou!“ No, zkrátka se nikdy nepohodly.

Jednoho dne ale došlo k boji. Hruška a Slaňůrky se nepohodly nad tím, koho by si dříve vybralo dítě, které šlo kolem. Brambůrky Slaňůrky sypaly po Hrušce koření a sůl, co měly na sobě, zatímco Hruška házela po Slaňůrkách jadýrka. Byl to těžký boj, při kterém se válelo na zemi

spoustu soli a jadyrek, ale nakonec se Slaňůrky vzdaly.

Od té doby se už nikdy Brambůrky Slaňůrky nepovyšovaly nad ostatní zeleninou a ovocem, které si tam i s Hruškou Zelenou sedí dodnes v regálu, dokud je někdo nesní.

Lego Ninjago

Josef Böse

Bylo nebylo, v jedné vesnici žili rajče Kay, borůvka Jay, vajíčko Zane, švestka Cole a učitel Banán Sensei Wu. Proti nim byl jeden zlý pán – shnilé jablko Lord Garmadon. Lord Garmadon ve vesnici zaútočil, ale Kay, Jay, Zane a Cole měli svoje zlaté zbraně, a když Sensei Wu řekl: „Na něj!“ zaútočili.

Kay ale spadl do jámy a za ním všichni ostatní. Lord Garmadon je pak odvezl do svého království, kde je mučil. Oni mu ale utekli. Po cestě domů ale usnuli a někdo jim ukradl zbraně. Šli je hledat. Našli je kromě jedné, a tak byli smutní a šli znovu hledat. Nic nenašli, a tak šli domů. Tam byla Kayova sestra, která poslední zbraň našla. A všichni jsou šťastní až dodnes.

Fruitova jedenáctka

Tadeáš Červinka

Byl jednou jeden pomeranč, jmenoval se Orange Fruit. Pocházel z Anglie a býval skvělým fotbalistou, jenže jednou utrpěl vážné zranění – odloupnutí slupky. Stalo se mu to při sražení se svým spoluhráčem, Cherrym Tomatem ze Španělska. Protože byl ale velmi zkušený, rozhodl

se, že se místo hráče stane trenérem. Tým si pojmenoval FC ZELENŮVOCE. Vybral nejlepší hráče z mládeže a začal trénovat. Vyhrávali malé i větší turnaje a v kraji byli nejlepším týmem celé historie. Jednou dostali pozvánku na Turnaj mistrů.



Turnaj byl jen pro ty nejlepší, jako třeba FC HRANOLKA nebo REAL PAŠTIKA. FC ZELENŮVOCE neměl příliš těžkou skupinu, možná tak AC SALÁM je mohl ohrozit, ale FC ZELENŮVOCE skupinu zvládl a z prvního místa postoupil do semifinále.

V semifinále se utkal s vítězem první skupiny, REALEM PAŠTIKA. Byl to namáhavý boj, první gól dal Marek Párek z REALU PAŠTIKA, ale vzápětí se trefil kapitán FC ZELENŮVOCE, Bořek Banán. Potom už nikdo gól nedal, a tak došlo na penalty, kde nakonec poměrem 4:3 zvítězil tým FC ZELENŮVOCE.

Všichni se radovali, že postoupili do finále, ale čekal je tvrdý boj s týmem FC HRANOLKA. Finále začalo, Orange Fruit zařval: „Pojďte chlapci, dejte gól!“ Pak se ovšem stalo něco hrozného, kapitán FC HRANOLKA utrpěl zlomeninu těla.

Všichni byli zdrceni, ale pokračovalo se dál. Byla poslední minuta nastavení a všichni si mysleli, že už dojde na penalty, jenže se do míče opřel Jablko Slavko a trefil šibenici. Nikdo to sice nečekal, ale FC ZELENŮVOCE vyhrál Turnaj mistrů. Orange Fruit řekl jenom: „Tohle je snad jenom sen.“

Hubnoucí rodina

Tomáš Česák

Bylo nebylo, v jedné spíži, ve které se vždy regály prohýbaly pod zásobou jídla, krčil se na spodní policiče úplně vzadu sáček fazolí. Ten skromný sáček zažíval denně ústrky od smažených brambůrků, které si říkaly pan Chips



jemně solený. Smažené brambůrky se ve spíži nikdy dlouho neohrály, ruce malé i velké šustivý sáček vytahovaly a další den se na policiče objevil sáček nový, opět v plné síle, schopný řádně osolit život nebohým fazolím. „Nejspíš tady zkameníte, milé fazole,“ posmíval se pan Chips.

Ale milé fazole už to opravdu našťvalo, a tak začaly posilovat. Dlou-

ho posilovaly, až jeden den si řekly, že jsou dostatečně silné, aby dokázaly vylézt na viditelnější policičku. Byl to těžký úkol, ale odhodlané fazole dál bojovaly, až za tři dny konečně vyšplhaly na nejvíce viditelnou policičku. Mezitím začala celá rodina z pana Chipse jemně soleného tloustnout. A tak maminka navrhla hubnoucí režim a celá rodina s tím souhlasila. A od té doby jsou fazole s dalšími zdravými potravinami více kupovány než Chipsy. Celá rodina zhubla spoustu kilogramů. A Chipsů? Těch už se ani nedotkla.

Přátelství ve spíži

Barbora Čubrová

„Jé, to je zase tma tmoucí!“ povzdychla si domácí rybízová marmeláda, když se zabouchly s děsivým skřípotem dveře od spíže a nějaký nový balíček přistál ve třetí polici.

„Nebojte se, drahá kamarádko,“ ozval se květový medík, „jsme přece jedna rodina, ne?“

„A děti ve mně zase zapomněly lžičku, to se budu brzy kazit,“ pokračovala v nárcích domácí marmeláda.

„My máme tmu moc rády, světlo nám nedělá vůbec dobře,“ ozvaly se ze druhé police, tedy z druhého patra, čerstvě nasušené bylinky z letošního léta.

„A co vy? Vy jste kdo? A odkud jste dorazil a proč? Jste krásně zabalený a s cenovkou z prodejny zdravé výživy, hm,“ vyzvídaly těstoviny ze třetího patra, zpola rozsypané a již dlouhou dobu s prošlou trvanlivostí, na novém neznámém obyvateli jejich spíže.

„Ahojda, já jsem Kuskus.“

Těstoviny odpověděly: „Jsi tu nový, že?“

„Ano, jsem.“

Marmeláda se zeptala: „A k čemu jsi?“

„No, k jídlu, někomu nechutnám, protože jsem z pšenice,“ začal Kuskus potichu naříkat.

Med se zamyslel a povídá: „Kusku-si, každý jsme jiný a každý chutnáme jinak. Kdybychom



byli všichni stejní, svět by vypadal hrozně nudně! Pamatuj si, Kuskusi, každý jsme jiný, ale jsme sami sebou!”

Kuskus se zamyslel: „Děkuju, že jsi mě poučil. Máš velikou pravdu!”

Pohádka ve spíži tedy nakonec dopadla dobře, protože se všichni spřátelili a uvědomili si, že každý z nich je jiný a nejde vůbec o to, jak vypadáme nebo jak chutnáme. Takže, děti, dobré jídlo vám přeje dobrou noc, ať vás kuskus pronásleduje celou noc!

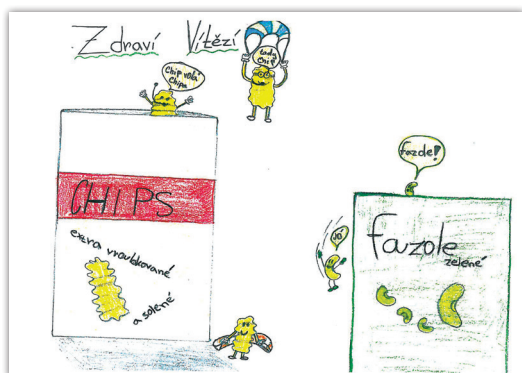
Válka dvou světů

Thomas Fetting

Bylo nebylo, v jedné chaloupce na okraji lesa žila jedna mrkev. Jmenovala se Mrkvička Zdravíčka. Jednou šla do lesa na procházku. Vtom zpozorovala Plísňáka na své kryse Hnusce. Plísňáci byli plesnivé jídlo, které žilo na svém Plísňohradě. Nikdy nechodili z hradu ven, protože neměli svého temného vůdce, který byl před mnoha staletími zabit ve velké válce. Mrkvička Zdravíčka si pomyslela: „Temný vládce se navrátil!”

Rychle utekla domů a zavřela se tam. Zamkla a vza-

la si svůj peckomet, kterým střílela velké smrtonosné pecky. Po dvou dnech, kdy byla ze strachu z Plísňáka pořád zavřená ve své chaloupce, se rozhodla, že to půjde oznámit prezidentu Melounovi.



Když tam přišla, tak ji u vchodu zastavili strážé a nechtěli ji pustit, ale ona jim vysvětlila, proč jde za prezidentem. Oni se začali smát, protože jí nevěřili, a poslali ji domů.

Když přišla domů, viděla z okna armádu Plísňáků na svých krysách Hnuskách, jak vycházejí z lesa. Rychle skočila na svého koně a jela do města, aby všechny varovala.

Po příjezdu do města šla upozornit stráž. Jeden ze strážných se podíval dalekohledem a viděl armádu Plísňáků v čele s jejich temným vůdcem. Svolali celé vojsko, aby bránilo město před Plísňáky. Byla to krutá válka, zabili temného vůdce, jeho tělo spálili a Plísňáci utekli do svého Plísňohradu. Městu se nic nestalo, ani jeho obyvatelům. Mrkvička Zdravíčka se vrátila do své chaloupky.

Boris Banán

Robin Franc

V lednici žil Boris Banán a byl to ochránce lednice. Dále tam žili Pan Jablko, Paní Hrušková, Mandariňák, Vladimír Okurka a Violetka Brambora.

Jednoho krásného dne brzy ráno se opět Violetka



Brambora pokusila ovládnout přes mrazák celou lednici. Použila k tomu své ďábelské fazole, které házela po obyvatelích lednice. Boris Banán se domluvil se svým parťákem Mandariňákem, se kterým hlídali lednici, aby se tam Brambora nedostala.

Pak za nimi přišel Pan Jablko a Paní Hrušková, která měla knihu o tom, jak porazit Bramboru. A dočetli se tam, že potřebují nůž na škrábání brambor, a tak se vydali hledat do kuchyně škrabku na brambory. Když našli škrabku, šli zpátky do lednice, kde se Brambora chytla do pastí. Všichni síť rozvázali a Bramboru oloupali.

Papáňkovic Zikmund

Petr Heč

V jedné vesnici nedaleko Hradce Králové stál dům a v něm žila rodina jménem Papáňkovi! Žil tam táta, máma a syn Karel, který měl svého křečka jménem Zikmund!

Jednoho dne rodina odjela na víkend k babičce a Zikmund byl smutný, že musí zůstat doma sám, a tak začal vymýšlet lumpárny, otevřel si klec a vylezl ven. Kájův pokojík už znal, ten ho nelákal, tak šel do kuchyně a tam objevil spíž! Věděl, že do spíže chodí maminka i Kája pro dobroty, tak se rozhodl, že to tam prozkoumá.

Vešel dovnitř a najednou prásk! Dveře se zabouchly! Zikmund stál uvnitř zavřený. Nejdříve mu to nevadilo, snědl, co našel, ale pak se rozhodl, že půjde spíž pořádně prozkoumat. Něco zašustilo. Bylo to čím dál blíž, ale Zikmund se nebál a šel dál. Najednou na něj někdo skočil a zeptal se ho: „Ahoj! Kdo jsi?“

„Čau! Já jsem Zikmund.“

„A kdo jsi?“ vyzvídala myš.

Zikmund se podíval na myšáka, pak na sebe a kromě barvy a dlouhého ocasu mu byl myšák docela podobný, tak odpověděl: „Já jsem jako ty!“

Vtom se myšák začal strašně smát: „Ty jsi myš?“

„Jsem!“

Myšák ho chytil za ruku a povídá: „Tak pojď, ty naše myško, zažijeme pořádné dobrodružství!“

Zikmund byl rád, že našel kamaráda, a šel. Vtom před ním stála zvláštní věc, ve které byl špek. Zikmund se tam hned rozeběhl, ale myšák začal volat: „Stůj! To je pastička! To je nebezpečné! Kočka a pastička jsou naši nepřátelé!“

Zikmund nechápal, ale věřil svému novému kamarádovi! Myšák vzal Zikmunda do díry ve zdi a ukázal mu, jak myši bydlí. Zikmund byl zklamaný z tmavého a špinavého příbytku a povídá: „Kde máš běhací kolečko, tunel a domeček?“

Myšák se začal opět strašně smát a povídá: „Ty jsi nějaká fajnová myš!“

Zikmund se urazil a rozhodl se, že půjde domů! Uviděl před sebou krabici a myslel si, že si tím cestu zkrátí, ale krabice se za ním zavřela. Zikmund nemohl ven, byl tam uvězněný. Myšák se mu snažil pomoci, ale marně. Celý den u něj jeho věrný kamarád seděl, nosil mu tam své zá soby, aby Zikmund přežil.

V tu chvíli se najednou otevřely dveře a tam stál tatínek s maminkou a s uplakaným Karlíkem, který si myslel, že Zikmund utekl a už se nikdy nevrátí. Tatínek uviděl myšáka a bylo mu ho líto. Proč leží u pasti? Proč se neutíká schovat? Zvedl past, otevřel ji a v ní uviděl Zikmunda. Celá rodina byla ráda, že se Zikmund našel a že je v pořádku.

Tatínek vzal myšáka a hned druhý den šli koupit novou klec, domeček i běhací kolečko pro nového člena rodiny.

Myšák dostal jméno Ferdinand a byl šťastný, že má nový domov plný světla, čistoty a nové rodiny. A Zikmund? Ten byl šťastný, že mu jeho věrný přítel zachránil život a že jejich přátelství pokračuje dodnes.

Strašidelný sen

Vojta Herman

Jednou večer jsem nemohl usnout. Poslouchal jsem zvuky z obývacího pokoje. V televizi právě dávali veselý seriál. Vtom jsem uslyšel z kuchyně maminku, jak běhá a plácá plácačkou. Zase ta černá můrka! Jen aby nevletěla do spíže!

V noci jsem se náhle probudil. Z kuchyně byly slyšet rozčilené hlasy. Že by byla maminka ještě vzhůru? Asi ne, vždyť je tma. Vylezl jsem z postele a připlížil se do kuchyně. Bylo tam trochu vidět od lamp z ulice. Všechny zvuky vycházely ze spíže. Je to vysoká skříň s velkými zásuvkami. Máme v ní všechny potraviny. Zásuvky bouchaly, láhve cinkaly, pytlíky šustily, krabice praskaly. „Jsou tady můrky! Co když sem vletí! Nakladou do nás vajíčka! Červi nás sežerou! Vyhodí nás do popelnice!“ ozývalo se ze všech

zásuvek. Mouky nařikaly, že z nich maminka neupeče bábovku, strouhanka plakala, že už nebude obalovat řízky, těstoviny byly smutné, že je kluci nesnědí se sýrem a kečupem,



sušenky vzlykaly, že nebudou k snídani.

Nejvíce brečely rohlíky a strkaly se tak, že malý rohlíček vypadl ven. V poslední chvíli se pro něho natáhla dlouhá bageta. Starý moudrý chléb to nevydržel a zvolal: „Přátelé, uklidněte se. Musíme být potichu. Třeba nás můrky nenajdou.“ V tom se ozvalo šustění křídel. Z velké tašky plné starého pečiva pro labutě vylétl dlouhý mrak černých můr. Potraviny hrůzou ani nedutaly. Malá sušenka to však nevydržela a rozbrečela se. Můry otočily své dlouhé sosáky ke spízi a už už se chystaly vtrhnout dovnitř. To jsem nemohl dopustit. Popadl jsem plácačku a začal jsem s ní zuřivě švihat kolem sebe. Hodně můr jsem pobil, ale z tašky vylétávaly další a další. Když už jsem byl unavený a zoufalý, zakřičel jsem: „Pomoc!“

„Co se děje, Vojto? Něco se ti zdálo?“ zeptala se mne potichu maminka a sedla si na mou postel.

„Je jich moc! Jsou v tašce,“ šeptal jsem a ukazoval ke kuchyni.

„Myslíš černé můrky? Já už jsem si večer všimla, že vylétávají z té tašky. Hned jsem ji šla vyhodit na dvůr do popelnice. Zítra spolu uklidíme celou spíž.“ Maminka mne pohladila a já jsem spokojeně usnul. Ke snídani bude zase bábovka, k obědu řízky a k večeři možná těstoviny s kečupem.

Světová válka

Marek Hlaváč

Byl jednou jeden obchod, do kterého chodilo celkem dost lidí. Jmenoval se Elbert a žila v něm spousta ovoce a zeleniny. Všichni byli kamarádi a lidé s úsměvem kupovali zeleninu, ovoce a mléčné výrobky.

Najednou se zjistilo, že se v obchodě objevila krysa. Nazývali ji Plísnička. Nejhorší bylo, když se jednou ozvalo v ranním hlášení obchodu, že Plísnička napadla rohlíky, housky a sladkosti. Všichni byli zděšeni, nikdo toho tu noc moc nenaspal, protože byl v pozoru, aby přežil.

Já, ou promiňte, zapomněl jsem se představit, jsem mandarinka a jmenuji se Šťávič. Jmenuji se tak proto, že se o mně říká, že mám v sobě tu nejlepší šťávu z celého obchodu. Dokonce se mě jednou pokusil nakrájet pomeranč, aby viděl, jestli je to o té šťávě pravda, ale já nemám tvrdý spánek, takže jsem se naštěstí probudil, uhnul jsem a utíkal jsem zavolat melounovou policii. To jsou totiž ti největší profíci v obchodě. Pak je tu ještě jablková, kterou ale nikdo nevyužívá, protože se říká, že když jim jednu noc zavolala jistá jahoda jménem Lahodnička, tak oni to nezvedali, protože spali, a od té doby už nikdo nevolá.

Ale teď zpátky k tomuto příběhu. Já jsem zrovna tu noc byl zavřený v boxu, kam se naštěstí Plísnička nemohla dostat, ale jednu chvíli jsem ji spatřil, jak na nás kouká. Říkal jsem si, jaké mám štěstí, ale pak jsem usnul. V ranním hlášení jsem nezaslechl, že by někoho zranila, takže další dvě noci byly klidné.

Co čert nechtěl, třetí noc jsem se potkal s Plísničkou. Utíkal jsem, co mi síly stačily, ale nestihl jsem utéct. Když mě po dlouhém závodě držela, tak mi řekla, že nikoho z nás nechce sníst, ale prý jen měla hrozný hlad. Prý to mám vyřídit ostatním, aby se jí už nebáli. To jsem taky udělal a vše bylo v pohodě. Nakonec ale Plísnička stejně musela odejít, protože by nám tu roznášela jen plíseň. Na rozloučenou jsme jí dali dar – rohlík. Plísnička v tu chvíli zaútočila na mě, ale já jsem každou noc tajně posiloval, takže jsem jí dal pěstí. Plísnička omdlela. Hodili jsme ji ven před obchod a dodnes jsme ji znovu nespátřili.